

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ELS TEMPS ESTAN CANVIANT

Sabem ara que els del segle XIX van deixar enrere l'holocè per entrar de puntetes en l'antropocè. Era ni més ni menys que tot un canvi d'era geològica després de 12.000 anys, però no se'n van ni adonar. Va ser amb les primeres bombes atòmiques del 1945 quan vàrem accelerar les transformacions derivades de l'acció humana a la Terra. I no fou fins a l'any 2000 quan el Nobel Paul Crutzen hi va trobar el nom. Per primera vegada, generàvem els forts impactes que duraran milions d'anys, condicionen i condicionaran les nostres vides i la dels nostres descendents, potser fins a la desaparició com a espècie. Cal tenir en compte que estan llegint un article d'opinió que pretén fer reflexionar, en cap cas és una peça científica.

Ara, aquests nous temps acceleradors i alteradors de tots els ecosistemes són perceptibles arreu. Només cal obrir la porta de casa per ser-ne conscient amb qualsevol dels cinc sentits. Al Bages, amb el de la vista i des dels quatre punts cardinals, la muntanya de sal de Sallent desafía l'alçària de qualsevol turó o muntanya propera. Un saler gegantí. Amb l'olfacte i a prop de qualsevol abocador com el de Bufalvent, les restes pudents que no són biodegradables quedaran allà per milers d'anys. Els carrers de pobles i ciutats han perdut l'aire pur no corromput per la contaminació i presenten tota mena de ferums no naturals. A Manresa, la ciutat a on el fred pessiga(va) fins als ossos, aquest hivern les tavernes serveixen els clients a l'aire lliure de les terrasses. Si alguns dels pares d'avui portes-

sin a l'escola els fills amb els abrics, les gorres i els pràctics dels seus temps escolars, els prendrien per uns forassenyats. Per tot arreu, els ametllers fa molts dies que estan florits convençuts que la primavera és aquí. A les pistes d'esquí del nostre Pirineu, la neu és falsa i les vores es mostren orfes de blancor amb un aspecte més propi de parc temàtic que el corresponent a un paisatge pirinenc del gener. Els rius i els llacs ja no es glacen. Els avis ens parlen de les candeleres que hi havia a prop de l'aigua. Desafio el lector que preguntí a qualsevol menut proper pel significat d'aquest mot. El control de l'aigua és una

«Són coses que ens passen quan volem jugar a fer de déus menors, quedem curts o ens passem de la ratlla»

mostra de la transformació que els humans estem aplicant a la morfologia de la Terra, tant com en qualsevol de les glaciacions naturals. És un element salvatge i incontrolable quan es desferma i passa de l'abundor destructiva a la manca actual, quan fa més de tres mesos que no plou. Hem construït embassaments com els de la Baells o el de la Llosa de Cavall per poder regular-la i tenir-la a disposició. Aquesta solució tècnica ha provocat reduccions en els cabals dels rius i les seves lleres que han modificat tots els ecosistemes anteriors. A ningú li passaria pel cap menjar-se un peix de riu de Berga o Solsona avall. La vinya i el vi, l'orgull bagenc durant centúries, comença a perdre la seva exclusivitat localista. Els ceps d'alçada, amb varietats recuperades com el su-

moll, han arrelat a Navàs i van pujant Llobregat amunt. En pocs anys més tindrem caldos berguedans i urgellencs a l'abast de totes les taules. Almenys una cosa positiva derivada del canvi climàtic. I tot esperant veure si Montserrat serà port de mar algun dia per efecte del desglaç polar, desaparegudes anys enrere les cabres salvatges autòctones per efecte de la caça i la pressió de la població, fa uns anys n'hi van portar des dels ports de Beseit per tornar a repoblar la serra. Ara s'han reproduït més del compte i caldrà delmar-les per tenir el nombre exacte d'exemplars que els agents rurals consideren adequat. Són coses que ens passen quan volem jugar a fer de déus menors, quedem curts o ens passem de la ratlla. I temo que en aquests temps canviants optarem per la segona opció.

NO PODEM MIRAR A UN ALTRE COSTAT...

TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés
COORDINADOR D'EUJIA BAGES

Desolat davant la magnitud consentida del desastre. Cap a on ens porta aquesta Europa que havia causat admiració per la defensa dels drets humans i que ha caigut tan baix que en alguns estats es té el comportament de pirates carronyers robant als refugiats que fugen de la guerra i la desesperació els pocs béns que porten. En comptes de donar-los una benvinguda humanitària, hem passat al tancament de fronteres en una deriva que els «criminalitza i estigmatitza». L'últim episodi ha estat la decisió de Dinamarca de confiscar

els seus béns i dificultar el reagrupament familiar idea que s'està fent extensiva entre diferents països europeus «un comportament d'autèntics pirates». Entretant «els nostres governs europeus són incapaços de deixar d'exportar armes a zones de conflicte, d'invertir el 0,7% en cooperació al desenvolupament, o de forçar les empreses europees que deixin d'explotar els recursos materials i humans dels països del sud es veu de forma clara quins són els seus interessos i la seva deriva. Aquesta és l'Europa que tenim. A Grècia van detenir els bombers voluntaris que surten a la mar a tractar de salvar les vides de milers de refugiats... Aquesta Europa arriba a proposar contractar per sota dels salaris mínims de cada país de manera oficial, cosa que ja es fa «sense control», fins i tot amb els que no són refugiats (depenent de quant per sota, vol dir treball en règim d'esclavitud), i sembla que tant ens fa. A diversos països, com a Suècia, on centenars de nazis amb passamuntanyes es van passejar per Estocolm i van irrompre a

l'estació de tren i van agredir amb punys americans les refugiades de guerra, adultes i nenes; a la Gran Bretanya, on grups d'ultradretans es passegen pels barris musulmans on s'està acollint centenars de refugiats, i, és clar, a Catalunya, amb el trist espectacle de voler treure rèdit polític criminalitzant la misèria i la pobresa de SOM Catalans, l'escissió també racista de PXC, que en diferents localitats, entre aquestes Manresa, intenta fer apologia de l'odi. La Unió Europea deixa morir a la Mediterrània, ofegades, milers de refugiades de guerra, quan pot evitar-ho, i no es persegueix, com hauria, els criminals i s'empaita i castiga els refugiats de guerres creades en gran part en aquesta Europa cada vegada més insensible i criminal. I Espanya què fa? Dins el repartiment de refugiats amb un sistema de quotes proposat per la Comissió Europea, Espanya es va comprometre a acollir 17.680 persones a l'octubre passat. Fins ara, s'ha donat asil a 18 persones, la majoria eritreus procedents d'Itàlia. Mentrestant, hi ha 1.500 de-

mandants d'asil atrapats a Melilla a l'espera que es resolguin els seus casos. Amnistia Internacional denuncia, a més, que, a través de la Llei de Seguretat Ciutadana, el Govern va modificar la Llei d'Estrangeria per legalitzar, en contra dels seus compromisos internacionals, les devolucions en calent a les fronteres de Ceuta i Melilla. Les també conegudes com expulsions sumàries en calent i que violen almenys 12 normes nacionals, europees i internacionals. En el temps que he trigat a escriure aquestes notes hi ha hagut nous episodis i ens arriben notícies alarmants «com la pèrdua a Europa de 10.000 nens refugiats» que ignoren els principis i valors europeus. «Els estats membres no poden mirar a un altre costat». Òbviament, no és un problema de mitjans, no és falta de fons, és exclusivament «un problema de voluntat política». I si no ho veuen, o no ho volen veure, des de la societat civil hem d'exigir-los que compleixin els seus compromisos. No es pot fer res més «davant la barbàrie».

Davinia
Torres

daviniafotografies@gmail.com
Tel: 620358460 / 685840530
(St Andreu de la Barca)

A part de fer-vos les fotografies en aquest gran dia, també **DISPOSEM D'UN SERVEI D'ORGANITZACIÓ DE BODES TOTALMENT GRATUÏT!!**

Us organitzem el comiat de solter/a, el restaurant, els vestits dels nuvis, etc. Només haureu de gaudir del vostre dia, nosaltres ens ocuparem de la resta.